

IN HET VIZIER

Net als de herbenoemingen van een burgemeester, trekt de herbenoeming van een commissaris van de Koningin doorgaans weinig aandacht. De koninklijke beslissing levert meestal niet meer op dan een klein berichtje in de krant. Nu commissaris Franssen zijn eerste termijn schadevrij heeft volgemaakt, benoemde Hare Majesteit hem per 1 mei 2006 voor een nieuwe ambtsperiode van zes jaar. De Statenleden hebben dat feit niet onopgemerkt voorbij laten gaan; in dit nummer van Vizier leest u alles over de 'inhuldigingsceremonie'. Uiteraard feliciteren we commissaris Franssen ook als redactie van harte met zijn herbenoeming.

Meer aandacht verdient echter het dagelijks handwerk van het provinciebestuur. Een commissaris en zijn mederegenten zijn er immers ten dienste van de burgers. En dan blijkt keer op keer dat de problematiek op maaiveldniveau niet altijd de aandacht van hogerhand krijgt die het verdient. Daarom vraagt SGP/ChristenUnie aandacht voor de positie van de zeevisserij in Zuid-Holland, doet de fractie mee aan een beldriedaagse voor de jeugdzorg en oppert ze plannen voor het behoud van de bollenstreek die hout snijden. Deze Vizier staat er bol van!

Rudy Ligtenberg

DE INHULDIGING

Op de agenda voor de Statenvergadering van 24 mei kwam als eerste punt een onderwerp aan de orde dat onze fractie verbaasde en ook wel enigszins met zorg vervulde.

Het luidde: "Inhuldiging van de Commissaris der Koningin". Tijdens onze aan de Statenvergadering voorafgaande fractievergadering vroegen wij ons enigszins vertwijfeld af wat ons allemaal te wachten stond. Natuurlijk wisten wij dat H.M. de Koningin onze commissaris Jan Franssen per 1 mei 2006 weer voor een ambtsperiode van zes jaar had benoemd. Maar, zeg nu zelf, een inhuldiging, wat moet je daar bij voorstellen?

Wij kregen visioenen van een provinciale tiara, een bijpassende goudkleurige met daarop rode leeuwen geborduurde mantel en welke regalia er nog zoal te bedenken zijn. Wij vroegen ons ook af –en daarin zat een stuk van onze zorg– of wij voor de desbetreffende blijde inkomste ook zelf nog passend gekleed zouden moeten zijn. Was het in rokkostuum (u weet wel met zo'n wit ondervest), in een zwarte jas met streepjesbroek soms? Mochten wij onze onderscheidingen dragen (ik heb heel wat wandeltochten uitgelopen), zouden we geschenken moeten aanbieden? Allemaal prangende vragen.

Wel was er de (voor deze ene keer gelukkige) omstandigheid dat onze fractie geen dames in haar midden heeft. Niemand behoefde zich dus ijlings naar een bekende couturier te begeven voor een bij deze plechtigheid passende hoed.

Wij hebben het er uiteindelijk maar opgewaagd en zijn in ons daagse kloffie gegaan. Weliswaar na nog even een mooie vouw in onze broek te hebben gestreken.

*Commissaris van de Koningin
dhr. J. Franssen*

Ja, beste lezer, nu wilt u natuurlijk weten hoe die inhuldiging verliep. Ik zeg het maar meteen, wij werden toch wel enigszins teleurgesteld. De meeste tijd werd namelijk ingenomen door lange toespraken. Toespraken die op punten soms zelfs weinig met deze of welke andere inhuldiging ook te maken hadden. Maar aan lange toespraken die weinig terzake doen, zijn we in Provinciale Staten natuurlijk wel gewend.

De commissaris kreeg voor zijn contractverlenging nog een paar geschenken, dat wel. Twee schilderijen, maar helaas voor hem zo te zien niet van een oude meester. Een wel wat verrassend geschenk was de zogenaamde horlogedoos met ingegraveerd wapen van de provincie. Niemand van ons had ooit van zo'n attriboot gehoord, maar dat zegt natuurlijk niets, want wij zijn maar eenvoudige Statenleden, wier honorering niet toestaat dat wij over meer dan één aftands horloge beschikken. De commissaris heeft er waarschijnlijk meerdere, want anders heb je natuurlijk geen opbergdoos nodig. Ja lezer, ik denk het wel, hij heeft vast heel wat horloges. Hij is behoorlijk bij de tijd.

Joop Evertse

JEUGDZORG DRIEDAAGSE

In een vorig nummer van Vizier schreef collega Servaas Stoop al over de problematiek van de Jeugdzorg. Ondanks het feit dat er meer geld beschikbaar is gesteld lijkt het er inderdaad op dat het dweilen met de kraan open is. De druk op de instellingen en op Bureau Jeugdzorg zal waarschijnlijk niet afnemen. Als mogelijke oorzaken voor de niet aflatende vraag om hulp worden genoemd:

- toenemende opvoedingsonzekerheid van ouders;
- zwakkere netwerken rond kinderen en ouders (door onder meer toenemende individualisering);
- toename van het aantal echtscheidingen;
- betere bekendheid van de Bureaus Jeugdzorg;
- verbeterde signalering van problemen op lokaal niveau.

Omdat Statenleden vaak alleen rapporten zien langskomen (en papier is geduldig), wilden wij wel eens spreken met de mensen uit het veld zelf. Wat zit en wie zitten er nu achter de verhalen? Drie dagen zat een aantal Statenleden (waaronder ondergetekende), elkaar afwisselend, aan de telefoon.

“Zouden er wel mensen bellen?”, was vooraf de vraag. Het aantal overtrof onze verwachtingen. Er waren 295 reacties (42 procent was afkomstig van hulpverleners die zelf worstelen met de problematiek. Het blijkt dat ongeveer 70 procent van de tijd die hulpverleners beschikbaar hebben opgaat aan het invullen van formulieren, zodat er slechts 30 procent overblijft voor daadwerkelijke hulp). Ongeveer 17 procent van de bellers was (ex)cliënten en 28 procent was familie. Het zal niet verbazen dat 67 procent van de bellers negatief oordeelde over de hulpverlening. Dat is begrijpelijk, want negatieve ervaringen worden immers eerder doorgegeven dan positieve, hoewel die er ook bij waren. De klachten gingen vooral over de wijze waarop mensen werden bejegend en over de (gebrekkige) samenwerking tussen de instellingen.

JUSTITIËLE INRICHTING

Ik geef een voorbeeld van een willekeurig telefoongesprek (uiteraard heel kort samengevat).

Een ouder echtpaar heeft vroeger een meisje geadopteerd. Zij is nu getrouwd en heeft nu een kind dat problemen geeft. Dat kleinkind wordt opgevangen door opa en oma (petje af). Er is een goed contact met de hulpverleenster en het gaat de goede kant op. Totdat... deze hulpverleenster vertrekt en er een nieuwe komt die weinig weet heeft van de problemen. Kennelijk is de overdracht van het dossier niet goed gegaan. Het klikt ook niet tussen haar en het kind. De grootouders kunnen met hun verhaal niet doordringen tot de instanties. Zij stuiten op een bureaucratische muur.

De hulpverleenster treedt wel “zeer daadkrachtig” op en het kind wordt zonder pardon bij de grootouders weggehaald. Ze komt in een justitiële inrichting –waar zij niet hoort want ze heeft geen strafblad– weg van opa en oma. De financiële vergoeding voor de grootouders valt op dat moment weg, hoewel zij wel op bezoek gaan en ook nog het nodige voor het kind blijven betalen, bijvoorbeeld kleding. Het zijn geen draagkrachtige mensen.

Een kort verhaal, maar een schrijnende problematiek.

En zo horen we meer schrijnende verhalen. Zoals het verhaal van een jurist die vertelt dat de Kinderbescherming op basis van een zes jaar(!) oud rapport, een kind bij haar moeder heeft weggehaald.

AANBEVELINGEN

Wat kunnen we nu met die gegevens?

Er is een aantal aanbevelingen gedaan, zoals:

- er moet nader onderzoek komen om onder meer op grond van demografische gegevens de hulpvraag in de toekomst min of meer te kunnen voorspellen.
- Tussen Bureau Jeugdzorg en de instellingen moeten betere werkprocessen komen.
- Er moet sprake zijn van een goede indicatiestelling door ervaren deskundigen aan het begin van het hulpverleningsproces.
- Bureaucratische muren moeten worden geslecht.
- Voorkomen moet worden dat mensen telkens opnieuw hun verhaal moeten vertellen. Een betere communicatie tussen de instellingen is daarom vereist.

DUIDELIJK IS DAT ER NOG VEEL VALT TE VERBETEREN.

Wat doet de politiek? De nieuwe Wet op de Jeugdzorg is nog maar nét van kracht en de provincies –ook Zuid-Holland– zijn druk bezig om de zaken te verbeteren, of de Commissie van Eijk pleit er al weer voor om de jeugdzorg bij de provincies weg te halen en bij de gemeenten onder te brengen.

Dat is niet slim. We hebben 458 gemeenten, maar hebben die samen ook 458 experts in dienst op dit terrein? Een stelselwijziging kost altijd geld en dat geld kunnen we beter gebruiken om daadwerkelijk hulp te bieden, bijvoorbeeld door het in te zetten voor de preventieve taken die de gemeenten hebben (5 procent van de kinderen komt bijvoorbeeld nooit in een consultatiebureau).

De verkokering van de vijf betrokken ministeries laat Van Eijk bovendien intact. Geld voor een autistisch kind komt bijvoorbeeld gedeeltelijk van het Ministerie van Onderwijs en gedeeltelijk via het Ministerie van VWS.

Conclusie: Geef de provincies de tijd om hun beleid te concretiseren en stort geen regels op regels uit. Eén van de directeurs van een jeugdinstituut zei: “Niet de jeugdzorg in de eerste plaats heeft een probleem, maar de samenleving heeft een probleem.” En daar kon hij wel eens gelijk aan hebben.

Andries van Dijk

ZEEVISSERIJ IN ZUID-HOLLAND

De fractie SGP/ChristenUnie heeft in 2005 tot twee keer toe vragen gesteld over de problemen in de zeevisserijsector in Zuid-Holland. Wij constateerden toen al dat deze sector in zwaar weer aan het raken was. Deze veronderstelling werd gebaseerd op economische informatie over de sector met betrekking tot onder meer werkgelegenheid, de te verwachten ontwikkelingen in de zeevisserij, de positie van zeevisbedrijven en de kansen en bedreigingen voor de binnen de provin-

Kotter in de haven van Stellendam

cie gehuisveste zeevissector. Samen met de Statenfractie van het CDA –die zich over deze problematiek eveneens zorgen maakt– wordt gewerkt aan een initiatiefvoorstel. De beide fracties hebben na de beantwoording van de schriftelijke vragen een vooronderzoek ingesteld om vervolgens door het Landbouw-Economisch Instituut (LEI) een "quick scan" te laten uitvoeren.

Op basis van deze "quick scan" en andere informatie –we zijn als fractie in een aantal visserijplaatsen op werkbezoek geweest– wordt gewerkt aan het initiatiefvoorstel. Hiermee wordt het mogelijk om vanaf begin 2007 de zeevissector nieuwe impulsen te geven.

De fracties CDA en SGP/ChristenUnie kregen vanuit de zeevissector, maar ook op andere wijze, verontrustende signalen over de toekomst van deze voor een aantal gebieden in de provincie belangrijke sector. Beide fracties hadden echter te weinig inzicht in de wijze waarop de zeevissector opereert en te weinig zicht op de vraag onder welke omstandigheden zij ook in de toekomst levensvatbaar zou kunnen blijven.

De fracties hadden vooral belangstelling voor de gevolgen die toekomstige veranderingen binnen de sector kunnen hebben en de wijze waarop in de toekomst werkgelegenheid in de Zuid-Hollandse zeevissector kan worden geboden. Veelal wordt deze problematiek door Gedeputeerde Staten óf nauwelijks onderkend óf als van lokale aard gezien. De kennis die de zeevissector in Zuid-Holland in de loop der jaren heeft opgebouwd mag echter niet wegvloeien door (tijdelijk) economisch slechtere perioden en op korte termijn te verwachten (eventueel ongunstige) ontwikkelingen en veranderingen.

KATALYSATOR

De zeevissector in Zuid-Holland neemt een belangrijke plaats in binnen de gehele zeevisserijsector in Nederland. In het algemeen kan gesteld worden dat de zeevissector een katalysator is voor werkgelegenheid. De grote zeevisserij en kottierzeevisserij vormen gezamenlijk de diepgevroren- en verse-zeevisaanvoersector, waarvoor de havens van Stellendam en Scheveningen van groot belang zijn. Beide onderdelen van de zeevisaanvoersector maken op hun eigen manier gebruik van havengebieden en hebben binnen de zeevisserij-economie hun specifieke kenmerken.

De zeevisafslagen van Stellendam en Scheveningen spelen een

belangrijke rol binnen de zeevissector in Zuid-Holland. Net als voor alle andere zeevisafslagen en zeevisserhavens in Nederland staan de beide Zuid-Hollandse zeevisafslagen belangrijke ontwikkelingen en beslissingen te wachten die vooral gaan over ruimte en economie. Dit zowel op Europees, nationaal, regionaal (provinciaal) als gemeentelijk niveau.

Voor de zeevisserijsector zijn in Zuid-Holland duidelijk kansen aanwezig. Als dit wordt gekoppeld aan bestaande beleidsdoelen zoals toerisme, kenniseconomie, ruimtelijke ontwikkelingen en behoud van werkgelegenheid ontstaat voor iedereen een win-winsituatie.

Wij komen tot de conclusie dat de laatste jaren vanuit de provincie Zuid-Holland te weinig aandacht geschonken is aan deze belangrijke sector met een potentieel aan (groei)kansen. Om een neerwaartse trend om te buigen tot een stijgende lijn zullen nieuwe (externe) impulsen nodig zijn.

Gerrit Wim van Veelen

ZUIDPLASPOLDER, EEN NIEUW HOOFDSTUK

Op 22 mei 2006 was het streekplan voor de Zuidplas de hoofdschotel van de vergadering van Provinciale Staten. De behandeling duurde van elf tot vier. Terecht dat er zoveel tijd aan werd besteed, want het is een hele ingreep voor dat gebied, en voor de inwoners.

Nadat de Zuidplas door het Rijk was aangewezen als verstedelijkingsgebied voor opvang van de Zuidvleugel van de Randstad (zie Vizier 2005-4) hebben de provincie Zuid-Holland en de vijf gemeenten in het gebied –Gouda, Moordrecht, Nieuwerkerk, Waddinxveen en Zevenhuizen-Moerkapelle– het Intergemeentelijk StructuurPlan (ISP) opgesteld. Daarin staan de ontwikkelingen geschetst die zich zullen voordoen zoals dat op dit moment wordt verwacht.

Aan dat laatste heeft onze fractie vanaf december 2004, toen de eerste visie werd vastgesteld, voortdurend aandacht besteedt. Zo ook nu. Wat is het geval? Bij de uitgangspunten voor de noodzaak van verstedelijking –wonen, werken– kunnen vraagtekens worden gezet. Temeer daar het gaat over ontwikkelingen die zich voordoen in de periode tot 2030. Wat kan er niet allemaal veranderen? De Statenfractie heeft regelmatig overlegd met de gemeentebestuurders van onze partijen in het gebied. Ook aan die vraagtekens is daarbij aandacht besteed. Er is een bijeenkomst belegd met beleidsambtenaren van de gemeente Rotterdam, die onze twijfels bevestigden omdat Rotterdam inzet op binnenstedelijke ontwikkelingen en daar voldoende ruimte meent te hebben.

In onze bijdrage zijn we op die onzekerheden uitgebreid ingegaan. In het ontwerp streekplan was inmiddels opgenomen dat behalve de Gouwe Knoop en Waddinxveen-west ook het Middengebied als uitwerkingsgebied zal gelden. Dat wil zeggen dat op een later moment de invulling kan worden bepaald. Tot zolang blijven de huidige functies uit het streekplan-2003 van kracht.

KRIMP

Er bestaat op dit moment steeds meer onzekerheid over de woningbehoefte in de Zuidvleugel van de Randstad. De demografische ontwikkelingen leveren de nodige vraagtekens op, vooral op langere termijn. In het blad Binnenlands Bestuur verscheen het artikel:

"Randstad te optimistisch over bevolkingsgroei". Wim Derks, econoom aan de Universiteit van Maastricht stelt daarin dat de gemeente Den Haag wil groeien met 35.000 inwoners, maar daarbij uitgaat van het wenselijke en niet van het te verwachten aantal inwoners. Wim Derksen, directeur van het Ruimtelijk Planbureau, zegt nu al dat het beter is dat gemeenten zich gaan instellen op een periode van krimp. "Nederland loopt steeds harder leeg", kopte een krant. Ook opmerkelijk was, dat op onze vragen over de informatie afkom-

stig uit ambtelijk Rotterdam werd gezegd dat de provinciale bestuurders vasthielden aan de oorspronkelijke behoefte-scenario's. In het Rotterdamse coalitieakkoord staat echter letterlijk: "Wij geven voorrang aan het bouwen binnen stedelijk gebied. (...) Voor de Zuidplaspolder, waarin Rotterdam participeert (...), heeft het onze voorkeur dat daar op beperkte schaal en vooral landelijk wordt gebouwd..."

Onze fractie accepteert de uitwerking van het ISP wanneer de ontwikkeling zich zullen voordoen zoals nu verwacht. Maar met het oog op de grote onzekerheden en de lange looptijd hebben we een amendement ingediend dat behalve Waddinxveen-west, Gouweknoop en het Middengebied ook het zogenaamde Ringvaartdorp als uitwerkingsgebied aanmerkt. Met als doel voldoende ruimte te creëren om in de toekomst nadere afwegingen te kunnen maken. Hoewel wij aanvankelijk alleen de steun kregen van de LPF, werd ons amendement uiteindelijk toch met algemene stemmen aangenomen.

Daarnaast is er een viertal onderwerpen tijdens gesprekken en tijdens bezoeken aan het gebied zelf naar voren gekomen. Dat zijn: de landbouw, de financiële verevening, de Wet voorkeursrecht gemeenten en de glastuinbouw.

DE POSITIE VAN DE LANDBOUW

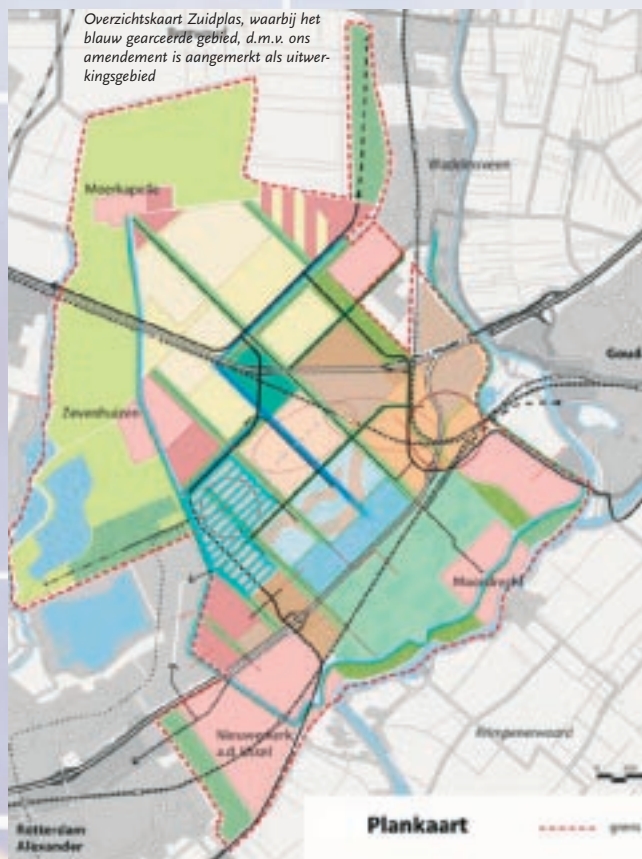
In het Zuidplasgebied wordt 200 hectare ruimte gereserveerd voor grondgebonden landbouw. Daarvoor moet een aantal agrarische bedrijven worden verplaatst naar het gebied grofweg ten zuiden van de A20. We constateerden veel onduidelijkheden. Is er voor veeteelt, voor een gezonde bedrijfsvoering, op lange termijn voldoende perspectief? Ook de termijn waarop dit gerealiseerd wordt, moet duidelijk zijn. Een bedrijf dat wordt verplaatst, investeert immers niet en stilstand is achteruitgang. De betrokken gedeputeerde heeft toegezegd voor de zomer het overleg te starten met LTO en de individuele ondernemers.

FINANCIËLE VEREVENING

Het is duidelijk dat een aantal ontwikkelingen geld kost en dat een aantal geld opbrengt. Daarvoor is het systeem van verevening ingevoerd. Op zich een logische gedachte. Maar de vraag is hoe dit te effectueren. De uitwerking van het streekplan Zuidplas gebeurt door middel van bestemmingsplannen. De vraag doet zich voor of de eis dat een bestemmingsplan meer geld moet genereren en afdragen over de gemeentegrenzen heen, een voldoende hard ruimtelijk criterium is om een bestemmingsplan wel of niet goed te keuren. De collegevoorstellen waren daarover onvoldoende duidelijk. Om die duidelijkheid te verkrijgen hebben we een motie ingediend om dit binnen zes maanden te realiseren.

WET VOORKEURSRECHT GEMEENTEN

De Wet voorkeursrecht gemeenten is op zich een toegesneden instrument om de ontwikkelingen in het streekplan door te voeren. Maar we moeten wel beseffen dat dit behoorlijk ingrijpt in het eigendomsgevoel van burgers, dus moeten we er als overheid zorgvuldig mee omgaan. Onze houding moet niet alleen duidelijk, maar ook betrouwbaar zijn. Het mag niet zo zijn dat de overheid die dit middel inzet, tegen een burger zegt dat nog niet tot aankoop wordt overgegaan omdat de ontwikkeling van het plan nog te ver in de toekomst ligt. Op die manier worden mensen opgezadeld met een bezit dat geen waarde meer heeft en waar ze ook geen kant mee op kunnen. Omdat er in de streek grote onduidelijkheid bestaat, bij zowel individuele burgers als bij bedrijven hebben wij een motie ingediend, waarna Gedeputeerde Staten de bereidheid hebben uitgesproken zich hiervoor in te zetten, omdat gemeenten niet altijd voldoende zijn toegerust om dit probleem adequaat aan te pakken. Nog voor de zomer starten informatiesprekken in de streek. Met deze toezegging zijn we tevreden.

GLASTUINBOUW

Ook de glastuinbouw is ter sprake geweest. Reden is dat de B-driehoek (Bergschenhoek, Berkel en Rodenrijs, Bleiswijk) als eerste overloopgebied voor glastuinbouw nagenoeg vol is. In de commissie is al toegezegd aan te vangen met de toegezegde realisering van meer ruimte.

GEMEENTEN

Bij de behandeling van het streekplan in de betrokken gemeenteraden zijn verschillende moties en amendementen aangenomen (onder meer één over de westelijke randweg Waddinxveen, die buiten dit streekplangebied valt). Provinciale Staten hebben expliciet uitgesproken dat zij de strekking van die moties en amendementen overnemen en bij de verdere uitwerking daar invulling aan zullen geven.

Henk van Dieren

BUITENLANDSE BETREKKINGEN

In Vizier 2005-4 werd verslag gedaan van de pogingen van onze fractie om een partnership tot stand te brengen tussen Zuid-Holland en de Roemeense provincie Harghita op het gebied van jeugdhulpverlening. Dit gezien de resultaten die behaald zijn met de Hongaarse provincie Borsod-Abaúj-Zemplén. Inmiddels is duidelijk dat een dergelijke samenwerking met Harghita op korte termijn niet haalbaar is. Ook op andere terreinen, ouderenzorg en/of water, bleek dit niet mogelijk, volgens Gedeputeerde Staten (GS) vanwege onvoldoende capaciteit.

GS kwam zelf met het voorstel om een samenwerking aan te gaan met de Roemeense provincie Constanta. Uit Matra-gelden (subsidiepot van het Ministerie van Buitenlandse Zaken voor projecten in Midden- en Oost-Europa) kon een project ter verbetering van financieel management worden bekostigd. Op zich geen slecht project. Maar

het is teleurstellend dat GS geen eigen provinciale middelen wil inzetten, omdat zij deze gelden liever benut voor uitbreiding van de contacten met China.

In de aprilvergadering van Provinciale Staten werd gesproken over het "Lange-termijnbeleid China". In de vorige collegeperiode was –na een rondetafelconferentie met externe deskundigen uit het bedrijfsleven en van het Ministerie van Buitenlandse zaken alsmede een afgevaardigde van Amnesty– besloten om de contacten met China niet te beëindigen. Wel moest in de politieke contacten met China de mensenrechtenproblematiek op geschikte momenten aan de orde worden gesteld.

VRIENDSCHAPSRELATIE

Nu stelde GS voor om de bestaande samenwerking met Chinese provincie Hebei op te waarderen tot een vriendschapsrelatie. In Zuid-Holland, Hebei en Shanghai moesten steunpunten worden opgezet voor kennis en serviceverlening aan het bedrijfsleven in samenwerking met de Kamer van Koophandel. Ook moesten kennisuitwisselingsprogramma's (met studenten) worden opgezet en evenementen (zoals Olympische Spelen Beijing in 2008 en Wereldtentoonstelling Shanghai in 2010) geselecteerd om relaties te intensiveren.

Na enige aarzeling heeft onze fractie besloten om dit beleid te steunen met de kanttekening dat wij verheerlijking van sporthelden en sportverdwazing afwijzen en daarom niet willen aanhaken bij de Olympische Spelen. Anderzijds hebben wij ervoor gepleit om inbreuken op mensenrechten waarmee de steunpunten worden geconfronteerd, te registreren en te controleren. Deze informatie zou doorgespeeld kunnen worden aan overheden of organisaties van mensenrechten, die dit op het juiste niveau in China kunnen aankaarten. Verder hebben wij gewezen op Europarlementariër B. Belder, die door de Buitenlandcommissie van het Europese Parlement is aangewezen als rapporteur voor de betrekkingen tussen Europese Unie en China. Van hem vernamen wij dat zijn rapport in concept klaar is.

GS wilde de steunpunten echter geen dubbelrol geven omdat dit hun functie zou verzwakken. Voor de provincie zag GS alleen een informele rol weggelegd. Helaas werd dit (magere) standpunt van GS door een meerderheid in Provinciale Staten gedeeld.

Kees Freeke

EEN BOLLEN"STREEK"

Er lijkt maar geen einde te komen aan de verstening van ons land. In de Statenvergadering van mei jl. werden we wat dat betreft weer eens met onze neus op de harde feiten gedrukt. Dit keer was de Bollenstreek de klos. U weet wel, dat in het voorjaar zo kleurige gebied waar de bekende Keukenhof met omliggende bollenplaatsen als Lisse, Hillegom, Noordwijkerhout en dergelijke te vinden zijn. Sinds enige tijd zijn eigenlijk alle overheden het er over eens dat dit gebied zijn functie als centrum van de bollenteelt moet behouden. In slecht Nederlands is het gebied dan ook in de Nota Ruimte aangewezen als een "greenport". Om die taak goed te kunnen vervullen moet de ongeveer 2.500 hectare goede bollengrond die er nu is, bewaard blijven. Een prima zaak, zo vindt ook de fractie van de SGP/ChristenUnie.

Dat een dergelijke aanwijzing nog niet vrijwaart van aanslagen bleek echter ook al rap.

Een de buurt bevindt zich namelijk nóg een "port", namelijk de "mainport" Schiphol.

Voor de mensen die werken op die mainport en bij alle bedrijven er omheen, zijn ook huizen nodig. De minister van VROM was dan ook druk op zoek naar ruimte voor zo'n 15.000 extra woningen. De zoekruimte was natuurlijk de Haarlemmermeer en, u raadt het al, ook de Bollenstreek.

Samen aan de slag met Noord-Holland dus. Er werd een onderzoek

ingesteld en er werd gerapporteerd. De uitslag was dat er in de Bollenstreek ruimte moest worden gevonden voor een dikke 3.000 woningen extra. In het rapport was al aangegeven waar dat zou kunnen. Maar laat die grond voor het grootste deel nu net bollengrond zijn. Bovendien grond waarop veel hyacinten worden gekweekt. Hyacintengrond moet aan specifieke eigenschappen voldoen en is, ook in de Bollenstreek, zeer schaars. Dat kon dus niet zo.

Iedereen stortte zich vervolgens op het probleem. Niet in de laatste plaats een aantal Statenleden die wel eens eventjes de oplossingen zouden aandragen en zich tot in detail gingen bezighouden met het zoeken daarvan. Daar kwam allemaal weinig van terecht. Elke oplossing bleek minstens twee nieuwe bezwaren op te leveren en het eindigde in een onoverzichtelijke brij aan voorstellen en ideeën.

Nu was ons uit diverse contacten al gebleken dat de samenwerkende gemeentebesturen in de regio best medewerking wilden verlenen om plaatsen te vinden waar die 3.000 huizen zouden kunnen worden gebouwd. Maar, zo vroegen zij ons dringend, leg ons nu niet van te voren op dat het daar en daar moet, maar geeft ons nu even de ruimte, dan garanderen wij dat er oplossingen komen waar een breed draagvlak voor bestaat. Zowel bij gemeenten, bollenboeren en burgers.

Wij hebben dat voorgesteld in de commissie. Wat dacht u? Niks hoor. Noch Gedeputeerde Staten, noch het gros van de fracties in Provinciale Staten wilde daarvan horen. Immers, die gemeentebesturen, die moet je niet vertrouwen, die wimpelen het verzoek straks toch weer af en dan staan we met legen handen bij de minister. Zelfs met de meestal toch wel redelijke CDA-gedeputeerde Asje van Dijk was dit keer niet te praten. Nee, men wilde het zelf doen. Zelf lekker tekenen op de kaart.

Het allervreemdste idee wil ik u niet onthouden. Eén Statenlid vond dat je best wat weilanden een meter of wat kon afgraven en in het ontstane gat hyacintengrond storten. Daarna kon je op de locaties waar nu hyacinten worden geteeld wel woningen bouwen. Ziet u het voor u? Om over de kosten nog maar te zwijgen.

Geef de gemeenten even de tijd, stelden wij voor, bijvoorbeeld een jaar en als ze er dan niet uit zijn, kunnen we altijd zelf nog de beslissing nemen. We hebben namelijk nog best even de tijd, want het

...kostbare hyacintengrond...

gaat om woningenbouw in de periode 2010 tot 2015. Maar ook dat wilde men niet. Het was zo'n situatie waarin men iets in het hoofd had en je alles kon voorstellen wat je wilde, maar er toch geen goed garen te spinnen was.

Zo gebeurde het dat de Staten, tegen de zin van alle betrokkenen, even op de kaart hebben gezet waar 3.000 extra nieuwe woningen in de Bollenstreek moeten komen. Ja, nog wel onder de voorwaarde dat er vervangende bollengrond moet komen. Misschien kan dat wel voor een deel, maar waar en hoe... Wie het weet mag het zeggen. Ja, de Noord-Hollanders, die wisten nog wel wat. Als het echt niet lukt met je bollengrond, kom dan maar naar de kop van Noord-Holland, daar hebben we nog grond zat voor bollen. Ja, ja, leve de greenport.

Wij vonden dat van het standpunt dat de meerderheid van de Statenleden innam de tulpen toch echt flauw gingen hangen en hebben uit armoede maar tegen gestemd. Als enige fractie overigens. Wij doen dat eigenlijk niet zo graag bij dit soort vraagstukken, want wij willen graag samen met anderen naar acceptabele oplossingen zoeken. Soms zijn er echter beslissingen waar je je naam niet aan wilt verbinden. Deze streek die de Bollenstreek is geleverd, is dus niet van de SGP/ChristenUnie.

Joop Evertse

"IS ER NOG RUIMTE IN ZUID-HOLLAND?"

De Statenfractie SGP/ChristenUnie heeft op 24 april raadsleden, wethouders, burgemeesters en leden van de steunfracties uitgenodigd voor een werkconferentie in Gouda. Het thema was: "Is er nog ruimte in Zuid-Holland?"

Ondanks het feit dat er op die avond nogal wat raads- en commissievergaderingen waren, konden er toch ruim veertig aanwezigen welkom worden geheten.

Als sprekers waren uitgenodigd Con Schoenmakers, bestuurslid van de Kamer van Koophandel Rotterdam en mevrouw Ellen Verkoelen, directeur van de Zuid-Hollandse Milieufederatie.

Schoenmakers benadrukte het economische belang van de provincie Zuid-Holland. Met zijn stelling "Zonder gezonde economie geen keus" benadrukte hij de noodzaak om nog 30.000 woningen te bouwen en 2500 hectare bedrijventerrein aan te leggen (terwijl er slechts 1300 hectare in de aanbidding is). Tevens wees hij op de noodzaak van een goede infrastructuur. Ook Rotterdam Airport als zakenvliegveld is volgens hem voor de economie erg belangrijk.

Verder gaf hij aan dat er meer recreatieterreinen nodig zijn, zo'n 28.000 hectare (waarvan 15.000 hectare nog moeten worden aangekocht). Hij sloot af met de opmerking: "Het is niet óf woningbouw óf economie óf recreatie maar én, én, én."

Op 23 mei bracht de fractie een werkbezoek aan Goeree-Overflakkee. We bezochten het dijkversterkingsgebied "Het Flauwe Werk", bij Ouddorp, enkele campings en het Van Weel Bethesda Ziekenhuis in Dirksland. 's Avonds spraken we met lokale bestuurders van SGP en ChristenUnie over regionale aangelegenheden.

LEEGSTAND

Mevrouw Verkoelen begon met op te merken dat de Milieufederatie constructief maar kritisch wil meedenken en beslist niet alleen radicaal wil zijn. Ecologische belangen moeten volgens haar wel op de kaart worden gezet. De vraag is niet: Is er ruimte?, maar: Hoe gaan we die ruimte invullen? Hoe voorkomen we dat die ruimte blijft vollopen?

Tekenend vond mevrouw Verkoelen dat het overgrote deel van de gemeenten in het Groene Hart niet handhavend optreedt als het gaat om overtredingen van de bestemmingsplannen.

Zo wil Alphen aan den Rijn bijvoorbeeld gaan bouwen in de Gnephoek. Moeten we wel nieuwe bedrijventerreinen ontwikkelen als er leegstand is op verouderde terreinen? En niet elke gemeente moet zijn eigen bedrijventerrein ontwikkelen, zoals dat bij de Oude Rijnzone gebeurt. De provincie zou de regie kunnen voeren.

Er is ruimte, maar niet genoeg. We moeten dus keuzes maken en een langetermijnvisie ontwikkelen. Dus niet alleen oplossingen bedenken voor de korte termijn. En betrek alle partijen tijdig bij ontwikkelingen, zodat voorkomen kan worden dat men later de hakken in het zand zet. Na de pauze ontstond een levendige discussie onder leiding van dr. Elbert Dijkgraaf over vragen als:

- In hoeverre kun je als overheid bedrijven sturen?
- Kun je kassen niet beter in de Botlek op andere gebouwen situeren?
- Zijn er niet te veel overheidslagen?
- Willen we wel een sterk dirigisme?
- Hoe maak je keuzes als er onvoldoende ruimte is?

GEEN VIJANDEN

Aan het einde van de vergadering werd wel duidelijk dat het bedrijfsleven en de milieubeweging elkaar nodig hebben en dat het niet per definitie noodzakelijk is dat men als "vijanden" tegenover staat.

Er werden deze avond geen vragen gesteld over de toekomst van de agrarische sector. Toch is dat een belangrijk onderdeel van de discussie over de toekomst van het Groene Hart. In een volgend nummer wordt daar op teruggekomen.

Andries van Dijk

COLOFON

Uitgave

Dit is een uitgave van de SGP/ChristenUnie-statenfractie en de provinciale verenigingen van de SGP en de ChristenUnie in Zuid-Holland.

Redactie

Wilco de Bel, Andries van Dijk, Rudy Ligtenberg, Wim de Roos

Contactadressen fractie:

Joop Evertse (0184-615291) of Servaas Stoop (0187-605252)

Oplage / Verschijningsfrequentie

Verschijnt 4 keer per jaar in een oplage van 7500 exemplaren

Informatie of reageren

SGP/ChristenUnie Zuid-Holland

Postbus 90602,

2509 LP Den Haag

tel.: 070-4417051

email: w.de.bel@pzh.nl

Foto's: Provincie Zuid-Holland

Vormgeving en productie

Drukkerij Holland bv, Alphen aan den Rijn

juni 2006